

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/178/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110216203
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7110216203.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu U.. O. L., E.. XX. X. XXXX, Ž., B. K. XXX/XX, proti žalovanému Š. S., E.. XX. XX. XXXX, F., J.. D. X, Č. X., o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní JUDr. Ivety Rajtákovéj, advokátky, Advokátska kancelária, Košice, Štúrova 20 (ďalej len odvolateľka) proti uzneseniu 17C/147/2010-607 z 3. 4. 2018 Okresného súdu Košice

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Odvolateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) uznesením konanie zastavil a vec postúpil Centru právnej pomoci, Nám. Slobody 12, Bratislava, IČO: 30 798 841.

2. V odôvodnení uviedol, že právna predchodkyňa žalobcu - A. S. sa žalobou, došlou súdu 21. 6. 2010 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, že uznesením 17C/147/2010 z 10. 12. 2010 bolo právnej predchodkyňi žalobcu priznané oslobodenie od povinnosti platiť súdne poplatky a uznesením 17C/147/2010-156 z 24. 11. 2011, právoplatným 28. 12. 2011 jej bol ustanovený na ochranu jej záujmov v konaní zástupca z radov advokátov - JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka so sídlom Štúrova 20, Košice, v súlade s § 30 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase rozhodnutia. V spore bolo rozhodnuté rozsudkom z 18. 9. 2012 tak, že konanie v časti o zaplatenia 8,6 eur mesačne od 1. 3. 2010 do rozhodnutia súdu a vo výške 74,60 eur mesačne od rozhodnutia súdu do budúca a v časti o zaplatenie 4.439 eur bolo zastavené; žalovaný bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu 794,34 eur; v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá a o trovách konania bolo rozhodnuté tak, že súd o nich rozhodne samostatným uznesením, po právoplatnosti rozsudku. Súd uznesením 17C/147/2010-322 z 23. 10. 2012, opravil druhý výrok predmetného rozsudku tak, že mal správne znieť: žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 790,55 eur. Voči predmetnému rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, ktorý Krajský súd v Košiciach rozhodnutím 9Co/282/2012-342 z 30. 12. 2013, právoplatným dňa 13. 2. 2014 potvrdil vo výroku, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 8 eur mesačne od 1. 3. 2013 do rozhodnutia súdu a vo výške 74,60 eur mesačne od rozhodnutia súdu do budúca zastavené; v prevyšujúcej časti výroku, ktorým bolo konanie zastavené, ďalej vo výroku, ktorým bolo konanie o 4.439 eur zastavené, ako aj vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Proti vyhovujúcemu výroku v znení opravného uznesenia odvolanie odmietol. Konštatoval, že v priebehu konania došlo k úmrtiu právnej predchodkyne žalobcu - A. S. dňa 24. 2. 2015 a súd v konaní v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase konania, pokračoval s jej právnym nástupcom - U.. O. L.. Podaním z 25. 2. 2015, advokátka oznámila súdu, že pôvodná žalobkyňa XX. X. XXXX zomrela a v uvedený deň zaniklo jej ustanovenie ako zástupkyne menovanej. Podaním z 5. 11. 2015, advokátka požiadala súd o priznanie odmeny za zastupovanie pôvodnej žalobkyne v konaní, pričom zároveň vyčíslila jej výšku

spolu s rozpisom vykonaných úkonov právnej služby. Súd uznesením 17C/147/2010-584 zo 7. 4. 2016, právoplatným v oboch výrokoch 16. 5. 2016, schválil súdny zmier účastníkov tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi (právnemu nástupcovi) 1 euro, do troch dní od právoplatnosti uznesenia s tým, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom II. ÚS 392/2017 - 34 z 15. 11. 2017 na podklade prijatej sťažnosti advokátky, okrem iného, rozhodol tak, že Okresnému súdu Košice I prikázal, aby v konaní, vedenom pod sp. zn. 17C/147/2010 vo veci žiadosti o priznanie odmeny a náhrady nákladov z 5. 11. 2015 advokátke, konal a rozhodol bez zbytočných prieťahov. V odôvodnení, o.i., poukázal tiež na § 30 Občianskeho súdneho poriadku, platného a účinného do 31. 12. 2011, že menovaná advokátka bola uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 24. 11. 2011 ustanovená žalobkyni za právnu zástupkyňu, a stala sa tak účastníčkou tohto konania vo vzťahu k jej odmene a hotovým výdavkom. Vzhľadom na uvedené mal za potrebné advokátku považovať za účastníčku konania o nárokoch, v rámci ktorého sa o právnom vzťahu medzi ňou a štátom rozhoduje o jej nárokoch na odmenu a hotových výdavkoch za právne zastupovanie v predmetnom konaní, že sťažovateľka ako advokátka svoj nárok na priznanie takejto odmeny voči štátu uplatnila podaním z 5. 11. 2015, že súčasťou predmetu konania, o ktorom konal a rozhodoval okresný súd, je aj hmotnoprávny vzťah, ktorý ustanovením vznikol medzi advokátkou a štátom a aj táto časť konania musí byť riadne procesne uzavretá. Povinnosťou Okresného súdu bolo reagovať na podanie advokátky, a rozhodnúť o jej žiadosti vo forme uznesenia.

3. Súd, vychádzajúc z § 30 ods. 1 a § 140 ods. 2 O.s.p., v znení účinnom do 31.12.2011, konštatoval, že ak bol účastníkovi ustanovený za zástupcu advokát, platí jeho hotové výdavky a odmenu za zastupovanie štát; ak je to dôvodné, poskytne súd advokátovi na jeho žiadosť primeraný preddavok. Uviedol, že právnym základom pre platenie hotových výdavkov a odmeny za zastupovanie ustanovenému advokátovi bolo ust. § 140 ods. 2 O.s.p. a malo priamu súvislosť s ust. § 30 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého advokáta ako zástupcu účastníkovi ustanovoval súd. Poukázal na to, že zák. č. 332/2011 Z.z. s účinnosťou od 1. 1. 2012 bolo ust. § 140 ods. 2 O.s.p. zrušené. Citujúc znenie § 372t O.s.p., v znení účinnom od 1. 1. 2012, § 372t O.s.p. a § 149 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku, účinného od 1. 1. 2010 uviedol, že z nich vyplýva, že ak bol účastníkovi súdom ustanovený zástupca alebo ak ide o zastupovanie na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, pri náhrade trov konania sa postupuje podľa osobitného predpisu - § 15 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších právnych predpisov, v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 14 a) až 14 e) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z § 25 ods. 1, § 25a, § 25b, § 15 ods. 1, 2, 3 zák. č. 327/2005 Z.z., § 14a ods. 2 písm. a), ods. 3, § 14b ods. 5, § 14c vyhl. č. 655/2004 Z. z., urobil záver, že zák. č. 495/2009 Z. z. sa zmenil zákon č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok a okrem iného došlo k novelizácii § 149 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, že zákonodarca novelizáciou tohto ust. s účinnosťou od 1.1.2010 vylúčil „dvojkofajnosť“ v mechanizme odmeňovania advokátov z prostriedkov štátu, z ustanovených súdom podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku alebo určených centrom podľa zákona č. 327/2005 Z. z. Uviedol, že právna úprava platná a účinná do 31. 12. 2009 rozlišovala prípady ustanovenia advokáta súdom a určenie advokáta centrom, že podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2009 existovala tzv. dvojkofajnosť aj v procese priznávania trov právneho zastúpenia účastníka konania alebo oprávnenej osoby. Ak bol advokát za právneho zástupcu účastníka konania ustanovený rozhodnutím súdu a súd o odmene advokáta rozhodol do 31. 12. 2009, pri stanovení výšky odmeny advokáta postupoval súd podľa § 149 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. 12. 2009 a výška odmeny sa podľa tohto ustanovenia určovala podľa ustanovení osobitného predpisu a to vyhlášky č. 655/2004 Z. z., bez odkazu na konkrétnu časť, podľa ktorej bol súd oprávnený a povinný rozhodovať. Poukázal na to, že novelizáciou tohto ustanovenia s účinnosťou od 1. 1. 2010 zákonodarca vylúčil dvojkofajnosť v mechanizme odmeňovania advokátov z prostriedkov štátu, či už ustanovený súdom podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku alebo určený centrom podľa zákona č. 327/2005 Z. z. Urobil záver, že o odmene takýchto advokátov má v zásade rozhodovať centrum, a to postupom podľa § 15 zákona č. 327/2005 Z. z. (s odkazom na § 14a a nasledujúcich vyhlášky). Konštatoval, že novelizáciou nedošlo len k zmene orgánov, ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o uplatnených nárokoch na trov právneho zastúpenia ustanovených alebo určených advokátov, ale aj mechanizmu rozhodovania o uplatnených nárokoch (určovanie výšky odmeny podľa § 14a a nasledujúcich vyhlášky) a vyplácania priznaných trov právneho zastúpenia. Nejedná sa o ustanovenie, ktoré centrum dáva, resp. súdu odoberá právomoc rozhodovať o trovách právneho zastúpenia ustanovených a určených advokátov

hradených štátom; súdu však zostala právomoc rozhodovať o náhrade trov konania na základe úspechu účastníka konania v predmetnom konaní. Dodal, že v zákone č. 327/2005 Z. z. absentujú prechodné ustanovenia týkajúce sa iných vzťahov ako vzťahov konania o nároku na poskytovanie právnej pomoci, že je nutné vychádzať zo základných zásad procesného práva a to, že sa aplikuje procesnoprávna norma platná a účinná v čase rozhodovania. Z uvedeného mu vyplynulo, že uvedené procesné normy týkajúce sa rozhodovania o náhrade trov právneho zastúpenia platia rovnako, či už pre advokátov ustanovených pred 1. 1. 2010 alebo po tomto dátume, tak ako je to aj v tomto prípade. Uzavrel, že s ohľadom na uvedené súdy stratili právomoc rozhodovať o náhrade trov právneho zastúpenia a hradených z prostriedkov štátu práve dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 495/2009 Z. z., že súdy od 1. 1. 2010 už nie sú oprávnené rozhodovať o náhrade trov právneho zastúpenia hradených z prostriedkov štátu a centrum je oprávnené a povinné rozhodovať o náhrade trov právneho zastúpenia hradených z prostriedkov štátu bez ohľadu na to, či bol advokát ustanovený pred 1. 1. 2010 alebo po dni nadobudnutia účinnosti zákona č. 495/2009 Z. z. Z týchto skutočností mal za zrejmé, že centrum je správnym orgánom, ktorý vykonáva prenesený výkon štátnej správy, predovšetkým ako rozhodovaciu činnosť podľa zákona č. 327/2005 Z. z. za subsidiárneho použitia správneho poriadku. Nárok na odmenu advokáta, ktorý bol súdom ustanovený za právneho zástupcu účastníka konania vzniká dňom právoplatnosti rozhodnutia o ustanovení a samozrejme dňom, kedy došlo k vykonaniu prvého samotného úkonu v rámci poskytovania právnej služby v konaní, avšak až po právoplatnosti rozhodnutia o ustanovení. Z obsahu spisu súd zistil, že platenie hotových výdavkov a odmeny za zastupovanie advokátkou sa týka úkonov právnej služby, ktoré boli advokátkou vykonané od 27. 12. 2011 do 10. 2. 2015. Zastupovanie na základe rozhodnutia zaniklo smrťou žalobkyne 24. 2. 2015. Citujúc znenie § 10 ods. 1 C.s.p., § 161 ods. 1a 2 C.s.p., urobil záver, že súdy stratili právomoc rozhodovať o odmene advokáta ustanoveného súdom a táto právomoc prešla na Centrum právnej pomoci; došlo k zmene orgánu, ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o uplatnených nárokoch na trovy právneho zastúpenia ustanovených alebo určených advokátov. Súd v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR. Zistil, že v konaní ide o taký nedostatok podmienok konania, ktorý je neodstrániteľný a ktorým je nedostatok právomoci súdu na rozhodnutie o výške trov právneho zast. ustanovenej advokátke právnej predchodkyni žalobcu a pre tento nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastavil a zároveň vec - priznanie odmeny ustanovenej advokátky právnej predchodkyni žalobcu postúpil Centru právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, IČO: 30 798 841 na rozhodnutie.

4. Proti uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie odvolateľka z odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p, t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Uviedla, o. i., že ako je zrejmé z obsahu spisu Okresného súdu Košice I., 17C/147/2010 uznesením z 24. 11. 2011 bola ustanovená ako zástupkyňa z radov advokátov žalobkyňa A.W.X.C. S.W.Á.F., že smrťou žalobkyne XX. X. XXXX zaniklo jej ustanovenie ako zástupkyne žalobkyne. Na základe uvedeného, podaním z 5. 11. 2015, teda v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, požiadala okresný súd o priznanie odmeny za zastupovanie A.W.N. S.W.W.B.'Á.F.K. vo výške 3.443,39 eur. Citujúc znenie § 30 ods. 1, § 140 ods. 2 O.s.p., v znení platnom do 31. 12. 2011, § 372t a § 470 ods. 1, 2, 3 a 4 C.s.p., poukázala na to, že ako je zrejmé z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 31. 12. 2011, mohol súd, na základe žiadosti účastníka konania, u ktorého boli predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, ustanoviť na ochranu záujmov tohto účastníka konania Centrum právnej pomoci, alebo priamo advokáta. Rovnako mal súd povinnosť, po ustanovení advokáta účastníkovi konania, platiť hotové výdavky a odmenu za zastupovanie tomuto advokátovi, prípadne na jeho žiadosť poskytnúť primeraný preddavok. Až novelizáciou zákonom č. 332/2011 Z. z. bola možnosť súdu alternatívneho výberu Centra právnej pomoci, alebo advokáta zmenená od 1. 1. 2012 tak, že súd mal účastníka konania odkázať iba na Centrum právnej pomoci. K uvedenej novele, účinnej od 1. 1. 2012, sa viaže prechodné ustanovenie uvedené v § 372t O. s. p., ktoré stanovilo, že neskončené konania, v ktorých súd za zástupcu ustanovil advokáta, sa dokončia podľa doterajších predpisov. Uvedenú skutočnosť jej potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Sžo1103/2014 z 19.5.2015, z ktorého odôvodnenia sčasti citovala. Poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Mcd/28/2012 z 21. 10. 2013, z odôvodnenia ktorého sčasti citovala. Mala preto za nesprávnu argumentáciu súdu prvej inštancie, na základe ktorej konanie o priznanie jej odmeny zastavil pre nedostatok svojej právomoci a postúpil Centru právnej pomoci, založená na aplikácii ust. § 149 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. (bod 25 a nasledujúce odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), ktoré sa predmetu konania netýka, pretože predmetné ustanovenie je systematicky začlenené do časti "Náhrada

trov konania" medzi účastníkmi konania navzájom a medzi účastníkmi konania a štátu, v závislosti od úspechu v konaní toho ktorého účastníka, a naopak, s prechodným ustanovením k zmenám účinným od 1. 1. 2012 v ust. § 372t O. s. p., ktoré rieši, s odkazom na ust. § 140 ods. 2 O. s. p. účinnom do 31. 12. 2011, platenie odmeny ustanoveným advokátom po zrušení „dvojkoľajnosti“ v ustanovovaní advokátov v civilnom konaní, ktoré v bode 11. a 12. odôvodnenia správne odčítaval, sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Vytýkala súdu, že pozornosti súdu prvej inštancie ušla skutočnosť, že podľa zákona Č. 327/2005 Z. Z., na ktorý sa tento súd vo svojom rozhodnutí často odvoláva, právnym základom na ustanovenie advokáta Centrom právnej pomoci a následné vyplatenie odmeny ustanovenému advokátovi týmto centrom, je rozhodnutie v konaní o nároku na poskytnutie právnej pomoci osobe v materiálnej núdzi, ktoré sa riadi podľa ustanovení Správneho poriadku, a ktorým Centrum právnej pomoci neprizná, alebo prizná nárok na poskytnutie právnej pomoci a určí advokáta. Citujúc znenie § 10 ods. 1 a 6, § 12 ods. 1, § 15 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z v znení platnom do 31.12.2011, § 12 ods. 1, 4, § 15 ods. 4 zák. č. 327/2005 Z.z v platnom znení, mala za zrejmé, že uznesením Okresného súdu Košice I z 24. 11. 2011 bola priamo súdom, podľa vtedy platného § 30 ods. 1 O. s. p. ustanovená na ochranu záujmov žalobkyne v občianskom súdnom konaní, teda neprebehlo konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci osobe v materiálnej núdzi podľa cit. ust. zákona Č. 327/2005 Z. z., a preto prípadné rozhodovanie Centra právnej pomoci o jej nároku nemá zákonný podklad. Na záver uviedla, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze II. ÚS 392/2017 z 15. 11. 2017 uviedol, že súd nerozhodol o jej nároku na odmenu a náhradu hotových výdavkov ako ustanovenej advokátky v primeranej lehote, v bode 14. 9 konštatoval: ... Bez toho, aby ústavný súd zasahoval do rozhodovania okresného súdu o merite uplatneného nároku sťažovateľkou, poznamenáva, že sa okresný súd bude musieť vysporiadať so znením § 372t O.s.p., ktoré určuje ďalšie použitie doterajších predpisov v konaniach, v ktorých došlo k ustanoveniu advokáta za zástupcu, ako aj argumentmi uvedenými v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 103/2014". Vzhľadom na uvedené, navrhla priznať jej odmenu za zastupovanie A. S. vo výške 3.443,39 eur.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1, 2 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a uznesenie ako vecne správny potvrdil, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, pretože dôvody uznesenia sú správne, na čom nemení ani podané odvolanie odvolateľkou.

7. Odvolateľka uplatnila odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci.

8. V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je daný.

9. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správny predpis a správne ho aj vyložil, na daný skutkový stav ho správne aplikoval a vyvodil správne právne závery, pokiaľ dospel k jednoznačnému záveru, že súdy stratili právomoc rozhodovať o odmene advokáta ustanoveného súdom a že táto právomoc prešla na Centrum právnej pomoci, že došlo k zmene orgánu, ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o uplatnených nárokoch na trovy právneho zastúpenia ustanovených alebo určených advokátov, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR.

10. K správnym dôvodom uvedeným v uznesení súdu prvej inštancie, je potrebné poukázať na ustálenú súdnu prax, napr. na aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, rozsudky 3 Sžo/32/2016 z 12. 7. 2017, 3 Sžo/51/2016 z 28.1. 2016, 3 Sžo/103/2014 z 27. 8. 2014.

11. V uvedených rozhodnutiach dovolací súd urobil jednoznačný právny záver, že novelou Občianskeho súdneho poriadku, účinnou od 1. 1. 2010 súdy stratili právomoc rozhodovať o odmene advokáta ustanoveného súdom a že táto právomoc prešla na Centrum právnej pomoci, o ktorej o odmene rozhoduje postupom podľa § 15 zák. č. 327/2005 Z.z. a podľa tretej hlavy II. časti vyhlášky č. 655/2004 Z.z. V rozhodnutí 3 Sžo/51/2016 z 23. 11. 2017 najvyšší súd jednoznačne uviedol, že uvedenými zmenami došlo k zjednoteniu rozhodovania o uplatnenej náhrade trov advokátov ustanovených za zástupcov z prostriedkov štátu a to bez ohľadu na to, či advokát bol za zástupcu ustanovený súdom podľa § 30 O.s.p. alebo určený Centrom právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z.z. a až na základe § 24e zákona č. 327/2005 Z.z., účinného od 1. 1. 2013 sa rozšírila právomoc centra rozhodovať o

nárokoch na trovy konania a trovy právneho zastúpenia advokátov vzniknutých pred 1. 1. 2010 v zmysle druhej hlavy, druhej časti vyhlášky. Najvyšší súd odkázal aj na právne názory vyslovené inými senátmi v obdobnej veci prostredníctvom rozsudkov 4Sžo/56/2015, 2 Sžo/36/2014, 8Sžo/72/2014, 2 Sžo/30/2014 a 3 Sžo/32/2016, pričom poukázal na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty, i na to, že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu meritórne odchyliť, iba ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p.

14. Odvolateľka nebola v odvolacom konaní úspešná, preto jej náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

15. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).